

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/99/2023
Identifikačné číslo spisu:	8205205994
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8205205994.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu Slovenská republika, zastúpená Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, Banská Bystrica, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, právne zastúpená advokátskou kanceláriou Vojčík & Partners BA, s.r.o., Bratislava, Hlavné námestie 5, IČO: 53 204 786, proti žalovaným 1/ B. U., narodenému XX. B. XXXX, T. XXX, zastúpenému advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, Košice, Krmanova 16, 2/ Y. B. N., narodenému XX. C. XXXX, H. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Miroslavom Katunským, Košice, Floriánska 16, za účasti Krajskej prokuratúry v Prešove, Prešov, Masarykova 16, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3C/308/2005, o dovolaní žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. júna 2022 sp. zn. 1Co/12/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného 2/ z a m i e t a.

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28. júna 2022 sp. zn. 1Co/12/2021 v jeho potvrdzujúcej časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby v časti o určenie vlastníctva a nadväzujúce výroky o trovách konania a v rozsahu zrušenia mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. decembra 2020 č. k. 3C/308/2005-1355 rozhodol tak, že:

Z a m i e t a žalobu v časti o určenie, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú zapísané

Na LV č. XXX k.ú. Š., obec Š.Y., okres S., registra „E“ a to:

- parc. č. 1692, druh pozemku orná pôda o výmere 13732 m²,
- parc. č. 1698, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 29665 m²,
- parc. č. 1702, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 24679 m²,
- parc. č. 1729, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 2115 m²,

Na LV č. XXX k. ú. Š., obec Š., okres S., registra „E“ a to:

- parc. č. 1686/2, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 9974 m²,

- parc. č. 1686/3, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 18311 m²,
- parc. č. 1686/4, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 4180 m²,
- parc. č. 1686/5, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 1593 m²,
- parc. č. 1686/6, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 5533 m²,
- parc. č. 1749, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 10972 m²,
- parc. č. 1751, druh pozemku ostatné plochy o výmere 662 m²,
- parc. č. 1762, druh pozemku ostatné plochy o výmere 500 m²,
- parc. č. 1763, druh pozemku ostatné plochy o výmere 1928 m² (prvý výrok).

Určuje, že žalobca je v ý l u č n ý m v l a s t n í k o m nehnuteľností, ktoré sú zapísané:

Na LV č. XXX k.ú. Š., obec Š., okres S., registra „E“ a to:

- parc. č. 1699, druh pozemku lesné pozemky o výmere 14.563 m²,
- parc. č. 1700, druh pozemku lesné pozemky o výmere 3852 m²,
- parc. č. 1701, druh pozemku lesné pozemky o výmere 4050 m²,
- parc. č. 1703, druh pozemku lesné pozemky o výmere 445227 m²,
- parc. č. 1704, druh pozemku lesné pozemky o výmere 3654 m²,
- parc. č. 1705, druh pozemku lesné pozemky o výmere 10335 m²,
- parc. č. 1707, druh pozemku lesné pozemky o výmere 39962 m²,
- parc. č. 1709, druh pozemku lesné pozemky o výmere 291755 m²,
- parc. č. 1717/1, druh pozemku lesné pozemky o výmere 9820 m²,
- parc. č. 1717/2, druh pozemku lesné pozemky o výmere 117 m²,
- parc. č. 1719, druh pozemku lesné pozemky o výmere 5100 m²,
- parc. č. 1720, druh pozemku lesné pozemky o výmere 4965 m²,
- parc. č. 1728, druh pozemku lesné pozemky o výmere 2147 m²,

Na LV č. XXX k. ú. Š., obec Š., okres S., registra „E“ a to:

- parc. č. 1665/2, druh pozemku lesné pozemky o výmere 2237 m²,
- parc. č. 1686/1, druh pozemku lesné pozemky o výmere 885464 m²,
- parc. č. 1750, druh pozemku lesné pozemky o výmere 629942 m² (druhý výrok).

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo (tretí výrok).

Pôvodne žalovaný v 1. rade B. W. V., nar. XX.X.XXXX m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalobcovi v pomere jeho úspechu v konaní, ktorý činí 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí a ktoré vydá súdny úradník (štvrtý výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pri určovacích žalobách (ktorou je i žaloba v predmetnej veci) sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia vyžaduje existencia žalobcovho naliehavého právneho záujmu (§ 137 písm. c/ C.s.p) na žiadanom určení v čase vyhlásenia rozsudku. Naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu na určení práva je naliehavý právny záujem, zaťažuje žalobcu, čo pre neho znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok, aby mohol súd žalobu meritorne prejednať a prípadne jej vyhovieť.

1.2. Žalobkyňa sa domáha určenia vlastníckeho práva k predmetu sporu a žiada zosúladiť právny stav so skutkovým stavom, keďže podľa jej tvrdenia je ona výlučnou vlastníčkou predmetu sporu, pričom v katastri nehnuteľností sú ako podieloví spoluvlastníci predmetu sporu zapísaní obaja žalovaní. Zosúladenie právneho stavu so skutkovým stavom predstavuje podmienku naliehavého právneho záujmu.

1.3. Po vykonanom dokazovaní je podľa názoru súdu nepochybné, že predmet sporu bol vládny nariadením SNR č. 104/1945 Zb., v danom čase zapísaný v PKV č. 50 a 51 k.ú. Š., skonfiškovaný ex lege a to ku dňu účinnosti nariadenia (§ 1 ods. 7 nariadenia č. 104/1945 Zb.). Na účinnú konfiškáciu v prospech štátu nebolo potrebné žiadne ďalšie osobitné rozhodnutie na konkrétne nehnuteľnosti, ako to uvádzali žalovaní. Následné rozhodnutia povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, resp. konfiškačnej komisie už mali iba charakter spísania konkrétneho skonfiškovaného majetku (nehnuteľností, budov, strojov, inventáru, zásob a podobne), jeho reálneho prevzatia konkrétnym orgánom, špecifikovania, jeho evidencie, resp. pridelenia do držby a úžitku, to znamená evidenčný charakter takého majetku, ktorý na základe spomenutého nariadenia už vlastnícky patrila štátu ku dňu

1.3.1945. Účinnosťou tohto právneho predpisu zaniklo k predmetu sporu vlastnícke právo W. R. a L. R. a údaj v katastri nehnuteľností, svedčiaci im ako vlastníkom bol od účinnosti tohto všeobecne záväzného právneho predpisu neúčinný, pretože nezodpovedal právnemu a teda skutočnému stavu. Obaja teda stratili vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, nemohli vykonávať žiadne oprávnenie vlastníka a predmetné nehnuteľnosti nemohli na základe ich dispozície prejsť na inú osobu a ani nemohli byť predmetom dedičstva po nich. Ich právny nástupcovia sa teda z tohto dôvodu nemohli stať vlastníkami predmetu konfiškácie. Následne po konfiškácii boli dané predmetné lesné pozemky na správu Správe štátnych lesov, pretože poverenictva zriadené v danom období boli len orgány dohliadajúce na výkon pozemkovej reformy. Poverenictvo pre pôdohospodársku a pozemkovú reformu bolo totiž v roku 1951 nahradené poverenictvom lesov a drevárskeho priemyslu, ktoré v odbore lesného hospodárstva plnilo dovtedajšiu úlohu poverenictva pôdohospodárstva a správu na predmete sporu teda vykonávala Správa štátnych lesov. Predmet konfiškácie spĺňal podmienku výmery nad 100 ha v zmysle § 11 citovaného nariadenia a pripadol tak štátu. Účinnosť takejto konfiškácie nastala v zmysle § 1 citovaného nariadenia rozhodnutím predsedníctva SNR a proti tomuto rozhodnutiu nebolo možné podať sťažnosť na Najvyšší správny súd. W. a L. R. spĺňali podmienky osôb podľa § 4 nariadenia č. 50/1945 Zb. SNR. O tejto skutočnosti svedčí aj prehľad o prevzatých lesných pozemkoch z ktorého vyplýva, že v roku 1975 prevzala SŠL v Zborove do vnútornej správy konfiškáty W. a L. R. a N. M. v Š., ležiace v katastrálnom území Š. a I. o výmere 523 ha. Rovnako bolo predložené konfiškačné rozhodnutie príslušnej konfiškačnej komisie a zápisnice, z ktorých vyplýva, že predmet sporu bol zabratý v súlade s účelom a ustanoveným postupom konfiškačného nariadenia. O tom, že daný zákonný postup podľa vtedy platných právnych predpisov nie je absolútne žiadna pochybnosť, svedčí o tom jednak rozhodnutie Konfiškačnej komisie zo dňa 28.8.1946, zápisnice zo dňa 22.11.1946 o prevzatí predmetu sporu do držby a úžitku československého štátu, ako aj skutočnosť, že Okresnému súdu Bardejov bol dňa 26.11.1947 doručený návrh na vyznačenie tejto konfiškácie a ešte toho istého dňa bola konfiškácia pod číslom č.d. 2204 vyznačená v PK vložkách č. 50 a 51. Súd v rovnaký deň totiž uznesením č.d. 2204/47 tento zápis v pozemkovej knihe povolil. O tom následne svedčia aj zápisy z pozemno-knižných zápisnic v k.ú. Š. vo vložkách 50 a 51. Nepochybne dané skutočnosti o prechode vlastníckeho práva na štát na základe nariadenia 104/1945 Zb. SNR svedčí aj to, že predmet sporu bol daný do dočasnej správy, na základe potvrdenia o dočasnej správe nad týmito nehnuteľnosťami a to poverenie poverenictva SNR pre Pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu zo dňa 23.8.1945, zápisnicami o odovzdaní opusteného majetku do dočasnej správy, zápisnicami o prevzatí bývalých lesov W. a L. R., ktoré sa v spise nachádzajú na č.l. 411- 432. Ak žalovaní odvodzujú svoje vlastnícke právo od svojich právnych predchodcov, ktorí mali najskôr obaja v 1/3 (ako aj v 1/3 pôvodne žalovaný v 1. rade B. W. V., ktorý následne previedol svoj podiel na žalovaného v 1. rade) nadobudnúť vlastníctvo kúpnu zmluvou zo dňa 28.3.1950 od W. a L. R., tak takýto prevod vlastníckeho práva k predmetu sporu nebol možný, pretože predávajúci nemohli disponovať s predmetom sporu. Na základe týchto skutočností, nemohli právny predchodcovia žalovaných (spolu s právnym predchodcom B. V.) platne nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu sporu na základe vydržania, ako to vyplýva z osvedčenia vyhlásenia o vydržaní formou notárskej zápisnice JUDr. Eriky Lukáčovej v Levoči dňa 23.5.2005 N 157/2005, Nz 22918/2005, NCRls 22620/2005, pretože nimi uvádzaná kúpna zmluva zo dňa 28.3.1950 nemohla byť platná a z tohto dôvodu nemohla založiť dobromyseľnosť v užívaní predmetu sporu ako predpoklad vydržania vlastníckeho práva, pretože predávajúci neboli v čase údajného uzavretia neformálnej kúpnej zmluvy vlastníkami predmetu zmluvy. Právne predpisy o konfiškácii predmetu sporu boli v danom čase platné a účinné a ich neznalosť právnych predchodcov žalovaných nijako neospravedlňovala a nemohla založiť ich dobromyseľnosť ako vlastníkov. Ak neboli na začiatku dobromyseľní, resp. ak vydržacia doba nezačala, nemohla ani plynúť a ani uplynúť. Vznik vlastníckeho práva k predmetu sporu právnych predchodcov žalovaných teda z tohto dôvodu neexistuje a notárska zápisnica osvedčuje neexistujúce skutočnosti. Ak vyjdú najavo skutočnosti, ktoré spochybňujú takéto osvedčenie o vydržaní, súd nie je takouto listinou nijako viazaný a ako predbežnú otázku je oprávnený posúdiť jej platnosť. V rámci predbežnej otázky s ohľadom na skutočnosti, ktoré v tomto konaní vyšli najavo súd konštatuje, na základe danej listiny právni predchodcovia žalovaných (vrátane W. V., nar. XX.X.XXXX) nenadobudli vlastníctvo k predmetu sporu, a preto ho následne nemohli platne previesť na žalovaných (vrátane pôvodne žalovaného B. W. V.).

1.4. Ak žalobcovia tvrdia, že predmet sporu im vlastnícky patrí a že ho na základe neformálnej kúpnej

zmluvy medzi ich právnymi predchodcami a L. a W. R. z roku 1950 vydržali, súd uvádza, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona (§ 129 a § 134 Občianskeho zákonníka), ktoré vzniká splnením zákonom požadovaných predpokladov. Musí ísť o spôsobilý predmet vydržania (predmetom vydržania môže byť každá vec, ktorá môže byť predmetom vlastníctva), držba musí byť oprávnená t. j. musí ísť o faktické ovládanie veci alebo vykonanie práva, musí ísť o vôľu nakladať s vecou alebo s právom ako so svojim a musí byť dobrá viera, že oprávnenému držiteľovi patrí vec (alebo právo) a držba musí byť nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby, do zákonom stanovenej doby sa započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca (u nehnuteľných vecí je vydržacia doba desaťročná). Subjektom vydržania môže byť tak fyzická ako aj právnická osoba. Vlastnícke právo titulom vydržania môže oprávnený držiteľ nadobudnúť aj v zmysle zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov formou notárskej zápisnice. Podľa § 63 tohto zákona osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam sa vydáva formou notárskej zápisnice. Notárska zápisnica musí obsahovať vyhlásenie účastníka o splnení podmienok podľa osobitného predpisu (§ 134 Občianskeho zákonníka), najmä okolnosti odôvodňujúce začatie oprávnenej držby, trvanie a nepretržitosť držby. K vyhláseniu účastník dokladá vyhlásenie osôb, ktorým posledný zápis v katastri nehnuteľnosti preukazuje vlastnícke právo, alebo ich právnych nástupcov, ak sú tieto osoby známe, vyhlásenie o tom, že nemajú k vzniku vlastníckeho práva výhrady. Takéto osvedčenie vydané notárom, za predpokladu, že obsahuje všetky uvedené náležitosti, má povahu verejnej listiny, so všetkými z toho vyplývajúcimi právnymi dôsledkami (§ 134 O.s.p., § 34 zákona č. 162/1995 Z. z.). Notár pritom nedozerá na to, či obsah urobeného vyhlásenia je v súlade so zákonom, čo ale neznamená, že to tak nemá byť. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov platného do 1.12.2000 (týmto dňom nadobudol účinnosť zákon č. 393/2000 Z. z., ktorý vypustil zo zákona § 2 až 9) na základe osvedčenia notára vydaného za podmienok v tomto zákone sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v tomto osvedčení. Žalovaní (vrátane pôvodného žalovaného B. V.) síce tvrdili, že ich právny predchodcovia nadobudli vlastníctvo k predmetu sporu na základe ústnej kúpnej zmluvy zo dňa 28.3.1950 s predchádzajúcimi vlastníkmi. V tomto období na území Slovenska do 31.12.1950 platilo obyčajové právo, v zmysle ktorého vlastníctvo k nehnuteľnosti bolo možné nadobudnúť len vpisom do pozemkovej knihy. Z tejto zásady existovali výnimky, keď možno nadobudnúť vlastníctvo aj bez pozemno-knižného vpisu. Jednou takou výnimkou bolo ak nehnuteľnosť niekto 32 rokov ako svoju pokojne mal v držbe, a to aj napriek tomu, že v pozemkovej knihe, ktorá mala v tom čase nielen registračný, ale aj hmotnoprávny charakter, bol ako vlastník uvedený niekto iný. Podľa právneho stavu, platného do 31.12.1950 však právny predchodcovia žalovaných vtedy nemohli nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu sporu, pretože dovtedy ho vyžadovanú dobu 32 rokov neužívali. Rovnako vpisom do pozemkovej knihy takéto vlastnícke právo nezískali, pretože zápis kúpnej zmluvy, na ktorú sa odvolávajú, nebol takto realizovaný.

1.5. Ani v konaní pred notárkou, ani v konaní pred súdom neboli objasnené skutočnosti, aké náležitosti mala predmetná kúpna zmluva, čo bolo je predmetom, za akú cenu právny predchodcovia žalovaných nadobudli predmet kúpy, akým spôsobom a kedy uhradili kúpnu cenu, akú sumu zaplatili W. R. a akú L. R. (keďže lesy mali rozdielnu výmeru), odkiaľ mali prostriedky na takúto kúpu, prečo sa nedomáhali zápisu svojho vlastníckeho práva do príslušnej evidencie, a ani prečo sa od roku 1992 až do roku 2005 nepokúsili žiadnym spôsobom domôcť svojho vlastníckeho práva k predmetu sporu, nepožiadali o navrátenie podľa reštitučných právnych predpisov, alebo iným postupom. Všetky tieto skutočnosti sú podľa názoru súdu tak jednoznačné v neprospech právnych predchodcov žalovaných, že nepreukazujú nielen vydržanie predmetu sporu, ale vyvolávajú oprávnené pochybnosti o tom, že právny predchodcovia 28.3.1950 žiadnu kúpnu zmluvu s W. a L. R. neuzavreli a tieto skutočnosti boli účelovo tvrdené v konaní pred notárkou. Na strane predchodcov žalovaných zároveň absentuje akákoľvek dobromyseľnosť, vyžadovaná na začiatku, ale aj počas plynutia celej vydržacej doby. Ako bolo uvedené, v konaní nebola žiadnym spôsobom preukázaná, či už listinnými dôkazmi, alebo relevantnou svedeckou výpoveďou, existencia kúpnej zmluvy z roku 1950. V tomto smere súd neuveril tvrdeniam žalovaných, že ich právní predchodcovia nadobudli predmet sporu v tak rozsiahlej výmere od predchádzajúcich vlastníkov len na základe ústne uzavretej kúpnej zmluvy, bez ďalšieho, ako už je vyššie uvedené, pričom právní predchodcovia žalovaných mali v čase údajného uzavretia tejto kúpnej zmluvy vek, veľmi blízky plnoletosti. Žalovaní na potvrdenia tejto skutočnosti nenavrhli žiadneho svedka, pričom je nepochybné,

že v prípade, ak by k takejto udalosti došlo, neboli by si to právni predchodcovia žalovaných nechali pre seba, ale oboznámili by s tým minimálne svojich rodičov, priateľov a blízkych a takýto prevod (vzhľadom na skutočne výnimočne vysoký počet hektárov pôdy) by v dotknutej obci Š. rezonoval aj po rokoch, doteraz, bezpochyby by o takejto skutočnosti vedeli minimálne rovesníci právnych predchodcov žalovaných. Pred notárkou však nebol zo strany žalovaných ani ich právnych predchodcov predvolaní nikto a nebola predložená žiadna listina zo strany fyzickej osoby, ktorá by niečo také dosvedčovala. V čase vydania notárskeho osvedčenia navyše boli predmetné parcely na základe konfiškácie vo vlastníctve štátu a skutočnosť, že boli zapísané stále na L. a W. R., nemá vplyv na existenciu vlastníckeho práva k predmetu sporu zo strany žalobkyne. V tomto prípade neznalosť neospravedlňuje. Navyše, v konaní bolo presvedčivo preukázané, že predmet sporu právni predchodcovia žalovaných a ani žalovaní nikdy neužívali a teda nemohli byť dobromyseľní, že im to vlastnícky patrí v čase vyhlásenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetu sporu. Prílohou tohto osvedčenia vo forme notárskej zápisnice bolo splnomocnenie právnych predchodcov žalovaných pre žalovaných v 1. a 3. rade, vyjadrenia Slovenského pozemkového fondu z 10.5.2005, že nemá výhrady k vzniku vlastníckeho práva v nehnuteľnostiach v k.ú. Š. na LV č. XXX, XXX, XXX, XXX a XXX pre B. U., nar. XX.X.XXXX, X. N., nar. XX.XX.XXXX a W. V., nar. XX.X.XXXX a potvrdenia Obce Š., bez uvedenia dátumu, pre právnych predchodcov žalovaných v 1. - 3. rade, že pôvodní vlastníci W. R., L. R. a B. R., v obci Š. ani v okolí obce Š. nežijú a pravdepodobne ani ich priami právni nástupcovia. Podľa zisťovania u najstarších občanov v obci je pravdou, že sa vysťahovali mimo územia Slovenska tesne pred začatím 2. svetovej vojny možno aj počas vojny, pravdepodobne sú na neznámom mieste. Doposiaľ sa žiadny ich dedič ani iná osoba k uvedeným nehnuteľnostiam neprihlásili. Rovnako bolo pre účely konania pred notárkou doložené vyhlásenie Slovenského pozemkového fondu.

1.6. Súd v zmysle zákona č. 330/1991 Zb. účinného k 23.5.2005 uvádza, že SPF nemohlo dať takéto vyhlásenie, pretože nebolo vôbec oprávneným orgánom vyjadrovať sa k vydržaniu lesných pozemkov. SPF spravuje poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu, nie lesné pozemky. SPF totiž nespravuje pozemky, ktoré sú súčasťou lesného pôdneho fondu (§ 17 zákona č. 229/1991 Zb.). Takýmto orgánom je v zmysle zákona č. 326/2005 Z.z. LESY Slovenskej republiky, štátny podnik. Nebolo v konaní preukázané, aby sa tento orgán vyjadroval ku konaniu pred JUDr. Lukáčovou, výsledkom ktorého bola dňa 23.5.2005 notárska zápisnica N 157/2005, Nz 22918/2005. Preto bolo takéto vyjadrenie pre účely tohto konania pred notárkou relevantné a nemalo byť vôbec čo akceptované na účely vydania takéhoto osvedčenia. V tomto kontexte zároveň nebolo preukázané, aby boli splnené všetky podmienky Notárskeho poriadku, platného k 23.5.2005, keďže nebolo doložené vyjadrenie právnickej osoby, ktorá bola príslušná na správu predmetu sporu, resp. mala právo nakladať s predmetom sporu k 23.5.2005. Podľa názoru súdu takéto osvedčenie nemalo byť vydané a napriek tomu, že bolo, nespôsobuje žiadne v ňom uvedené účinky, týkajúce sa predmetu sporu. Ďalším listinným dôkazom, na základe ktorého došlo k vydržaniu, bolo potvrdenie Obecného úradu, bez dátumu, ktoré podpísal starosta obce Š.. Z toho vyjadrenia nevyplýva, že pôvodní vlastníci nežijú a že nemali právnych nástupcov. Vyplýva z toho len neznalosť o tom, či žijú a či majú nejakých dedičov. To, že sa W. a L. R., prípadne ich právni nástupcovia, v okolí obce Š. nezdržujú, bez ďalšieho neznamená, že pôvodní vlastníci nežijú a že nemajú žiadnych dedičov. V predmetnom potvrdení Obecného úradu Š. navyše absentujú konkrétne nehnuteľnosti, ktoré mali právni predchodcovia žalovaných užívať a ku ktorým malo byť uvedené potvrdenie vydané, je preto nepochopiteľné, ako vôbec na základe takéhoto neúplného a vágneho potvrdenia mohlo vôbec dôjsť k osvedčeniu o vydržaní dňa 23.5.2005. V zmysle § 63 písm. a) zákona č. 323/1992 Zb. účinnému k 23.5.2005 malo byť súčasťou notárskej zápisnice aj vyhlásenie obecného úradu, v obvode ktorého sa predmet sporu nachádza (Obec Š.), že nemá ku vzniku uvedeného vlastníckeho práva výhrady. Takéto vyhlásenie však musí v zmysle všeobecných náležitostí právneho úkonu byť zrozumiteľné a určité a musí obsahovať špecifikáciu nehnuteľností tak, aby nemohlo dôjsť k jej zámene. Toto predmetné vyhlásenie však neobsahuje určenie žiadnej nehnuteľnosti, keďže chýbajú všetky náležitosti špecifikácie nehnuteľností podľa katastrálneho zákona. Z takéhoto potvrdenia teda nie je zrejmé, k akým nehnuteľnostiam nemala Obec Š. výhrady a aké nehnuteľnosti právny predchodcovia žalovaných vôbec užívali ako vlastné. To že takéto vyhlásenie akceptovala notárka pre vydanie osvedčenia o vydržaní nie je pre súd nijako záväzné a nemohol znamenať platný prechod vlastníckeho práva na právnych predchodcov žalovaných. Ďalej z tohto vyhlásenia vyplýva, že bratia R. opustili územie obce pred začatím 2. svetovej vojny, možno aj počas vojny. Keďže 2. svetová

vojna trvala do roku 1945, je bez akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že dňa 28.3.1950 bratia R. nemohli uzavrieť kúpnu zmluvu so žalovanými, keďže im ako osobám nemeckej národnosti nebol povolený vstup na územie bývalej ČSR. Práve toto potvrdenie Obce Š., ktoré bolo predložené za účelom preukázania vlastníckeho práva, priamo a veľmi jasne odporuje tvrdeniam právnych predchodcov žalovaných a akceptovanie takéhoto potvrdenia pre účely osvedčenia je nepochopiteľné. Vyhlásenie pre notárkou, prehlásenie Obecného úradu v Š. a potvrdenie SPF, regionálneho odboru Bardejov, pre účely osvedčenia o vyhlásení vydržania vlastníckeho práva k predmetu sporu, boli preto irelevantné. Je zároveň nepochybné, že osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva možno vydať len pre držiteľa nehnuteľnosti (§ 3 ods. 2) na jeho návrh, ku ktorému sa pripoja písomné doklady o skutočnostiach uvedených v § 4 ods. 2 a čestné vyhlásenie a vyjadrenie uvedené v § 5 (a/ čestné vyhlásenie dvoch, vo veci nezaujatých osôb, znalých miestnych pomerov k spôsobu získania nehnuteľnosti navrhovateľom a potvrdzujúce, že navrhovateľ je držiteľom nehnuteľnosti, ak je nehnuteľnosť v nájme, tiež vyjadrenie nájomcu o tom, že navrhovateľ je prenajímateľom, b/ vyjadrenie obce o okolnostiach dôležitých pre vydanie osvedčenia). Pravdivosť obsahu dokladov pripojených k návrhu ani náležitosti vôle navrhovateľa a iných osôb notárstvo nepotvrdzuje (§ 6 ods. 1), čo však neznamena, že v prípade pochybností nemožno skúmať splnenie uvedených podmienok. Súd teda skúma, či na strane žalovaných boli splnené všetky zákonné podmienky nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti vydržaním a či boli odstránené pochybnosti o oprávnenej držbe. S existenciou týchto predpokladov sa bolo treba zaoberať tak pred notárskou zápisnicou osvedčeného vyhlásenia o vydržaní nehnuteľnosti vzhľadom na charakter nehnuteľnosti a skutočnosti v nej uvedené, týkajúce sa predchádzajúcich vlastníkov, ako aj po vydaní osvedčenia. Podstatou činnosti notára pri vydávaní osvedčenia na rozdiel od spisovania právnych úkonov je len zaznamenať dej, ktorý sa pred ním odohráva. Pred vydaním osvedčenia notár nezasahuje do deja, účastníkov nepoučuje na to, či obsah nastávajúcej skutočnosti alebo urobeného vyhlásenia je v súlade so zákonom. Rovnako tak ani nezodpovedá za to, či sa pred ním urobené vyhlásenie neprieči zákonu. Už samotné vedomie účastníka o tom, že notár na jeho žiadosť uskutočňuje záznam o ním tvrdených skutočnostiach by ho malo viesť k tomu, aby ním realizované vyhlásenie zodpovedalo právnym predpisom. Význam osvedčenia spočíva v tom, že príslušná notárska zápisnica je dôkazom o tom, že úkon bol vykonaný, akým spôsobom a kedy sa tak stalo. Pravdivosť toho, čo sa osvedčuje platí dovtedy, kým nie je preukázaný opak. Vzhľadom na povahu osvedčenia vydávaného notárom a zo samotnej podstaty činnosti notára, spočívajúcej v osvedčovaní právne významných skutočností je zrejmé, že žaloba o neplatnosť osvedčenia vydaného notárom neprichádza do úvahy. Notársky poriadok preto ani nemá osobitné ustanovenie, ktoré by umožňovalo osobe, tvrdiacej o sebe, že bola vydaným osvedčením dotknutá na právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť osvedčenia. Rovnako ani hmotné právo nemá zákonné ustanovenie, ktoré by umožňovalo dotknutej osobe domáhať sa neplatnosti osvedčenia vydaného notárom. V hmotnom práve sa nachádzajú len zákonné ustanovenia, ktoré upravujú platnosť právneho úkonu. Uvedené však neznamena, žeby nebolo možné zaoberať sa správnosťou a úplnosťou notárskych zápisníc ako prejudiciálnou otázkou. Súd v tejto veci konštatuje, že v mnohých prípadoch známych zo súdnej praxe v minulosti, bolo zistené, že inštitút vydržania prostredníctvom osvedčenia bol zneužitý. Dôvodne preto nasledovala novela Notárskeho poriadku vykonaná zákonom č. 397/2000 Z. z. účinná od 1.12.2000 v § 63, čím sa spresnili podmienky, za ktorých notár mohol formou notárskej zápisnice vydať osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, alebo o vydržaní zodpovedajúceho vecného bremena.

1.7. Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb., ktorý platil na našom území od 1.1.1951 do 1.4.1964 však neumožňoval vydržanie nehnuteľnosti v socialistickom vlastníctve. Čo bolo predmetom socialistického vlastníctva upravovali ustanovenia § 100 zák. č. 141/1950 Zb.. v zmysle § 105 uvedeného zákona, účinného k 28.3.1960 boli predmetom osobného vlastníctva najmä predmety domácej a osobnej spotreby, rodinné domčeky a úspory nadobudnuté prácou (osobný majetok). S vecami, ktoré boli v socialistickom vlastníctve, bolo možné nakladať, najmä možno také veci scudzovať len v rámci obvyklého hospodárenia, inak len vtedy, ak sú pre to dané podmienky určené v osobitných predpisoch. Osobný majetok bol nedotknuteľný. Socialistické vlastníctvo malo buď formu štátneho vlastníctva alebo formu vlastníctva družstevného. Spoločenské, socialistické vlastníctvo bol nedotknuteľný zdroj bohatstva a sily republiky a blahobytu pracujúceho ľudu. Ustanovenie § 110 zák. č. 141/1950 Zb. upravovalo, že vlastnícke pomery k pôde, založené na zásade „pôda patrí tým, ktorí na nej pracujú“, spravujú sa občianskym zákonníkom, pokiaľ osobitné predpisy neustanovujú inak. Vydržaním v zmysle

§ 115 zák. č. 141/1950 Zb. bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo, ak nejde o nescudziteľné veci, ktoré sú v socialistickom vlastníctve. V zmysle Ústavy zák. č. 150/1948 Zb. došlo v roku 1948 k zoštátneniu pozemkov nad výmeru 50ha (ako výrobného prostriedku), pod čo by spadal aj predmet sporu, ktorú následne štát mohol pridelovať do správy ďalších subjektov, v tomto prípade bola správa v neskoršom období zverená Československým štátnym lesom. V tomto prípade sa vlastníkom pozemku zo zákona stal štát. Vydržanie predmetu sporu právnymi predchodcami žalovaných za obdobie od 1.4.1964 do 31.3.1983 nebolo možné, pretože občiansky zákonník 40/1964 Zb. v pôvodnom znení platnom v danom období vydržanie neupravoval. Po vydaní zákona č. 131/1982 Zb. (účinného od 1.4.1983), ktorým bol novelizovaný zákon č. 40/1964 Zb. bolo vydržanie v prospech fyzických osôb možné, avšak vylučovalo sa vo vzťahu k veciam v súkromnom vlastníctve vrátane pozemkov, k veciam z majetku v socialistickom vlastníctve alebo k veciam, ku ktorým mala socialistická organizácia právo užívania podľa osobitných predpisov. Na základe uvedeného platilo, že nepretržitou 10 ročnou držbou vydržala fyzická osoba vlastnícke právo k pozemku alebo jeho časti pre štát a sama nadobudla právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemku (§ 135a v znení platnom do vydania zákona č. 509/1991 Zb). Súčasná právna úprava občianskeho zákonníka účinná od 1.1.1992 zrušila tieto nedôstojné obmedzenia použitia účinkov vydržania na vznik vlastníckeho práva a do vydržacej doby bolo možné započítať držbu uskutočnenú pred 1.1.1992 a to aj vtedy, ak sa jednalo o vydržanie veci nespôsobilej byť predmetom vydržania pred týmto dňom. Je nepochybné, že lesná pôda bola k 28.3.1960 predmetom socialistického vlastníctva, pretože sa nejednalo o predmet osobného vlastníctva v zmysle § 105 zák. č. 141/1950 Zb. účinného k 28.3.1960. Predmet sporu teda právni predchodcovia žalovaných nemohli k tomuto dátumu vydržať. Podľa názoru je vôbec zbytočné zaoberať sa otázkou držby takéhoto majetku fyzickými osobami v danom čase, pretože takúto lesnú pôdu, dokonca v takejto výmere nemohla mať v držbe žiadna fyzická osoba vzhľadom na právne predpisy, platné v danom čase. V čase od 1.4.1964 do 31.3.1983 nebolo možné vôbec nadobudnúť vydržaním vlastnícke právo. Čo sa týka obdobia od 1.4.1983 do 31.12.1991, predmet sporu nemohol byť predmetom vlastníckeho práva fyzických osôb a ak aj teoreticky došlo k vydržaniu v tomto období, mohlo vzniknúť iba právo osobného užívania fyzickej osoby k lesnej pôde. Podľa súčasnej právnej úpravy síce vydržať predmet sporu možné je, žalovaní však v konaní nepreukázali žiaden z atribútov vydržania. V konaní nepredložili nič, na základe čoho by boli ich právni predchodcovia a následne oni dobromyseľní, že sú vlastníkami predmetu sporu. Nepreukázali teda žiadny relevantný titul nadobudnutia vlastníckeho práva, resp. spoluvlastníckeho podielu k predmetu sporu. Ich tvrdenie o uzavretí neformálnej kúpnej zmluvy v roku 1950 sa nepotvrdilo a v tomto konaní na rozdiel od konania o vydržaní vlastníckeho práva pred notárom, bolo ich povinnosťou potvrdiť takýto titul, ako základ pre dobromyseľnosť, s poukazom na už niekoľkokrát tvrdené skutočnosti o nadobudnutí vlastníctva štátu k predmetu sporu na základe vyššie uvedeného vládneho nariadenia z roku 1945. Rovnako nepreukázali, aby kedykoľvek za obdobie od 28.3.1950 do súčasnosti užívali predmet sporu ako vlastný, v dôsledku čoho nikdy pre nich nezačala a preto ani nemohla uplynúť vydržacia doba k predmetu sporu. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti, z ktorých nepochybne vyplýva, že právni predchodcovia žalovaných nesplnili zákonom vyžadované podmienky vydržania a teda nemohli dňa 28.3.1960, alebo kedykoľvek pred vyhlásením tohto rozsudku, nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu sporu. Tvrdenie, že právni predchodcovia žalovaných užívali nehnuteľnosti v období od 28.3.1950 - 28.3.1960 boli v konaní spoľahlivo vyvrátené. Súd v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď svedka I., ako aj prílohy ako pozemková kniha, lesný hospodársky plán za roky 1958 - 1967 a iné. To je nepochybné aj zo zápisníc, ktoré boli realizované na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie o skonfiškovaní lesného majetku W. a L. R., z ktorých vyplýva, že predmetný majetok zabral pre svoje účely štát, spísal jeho rozsah a určil spôsob nakladania s ním. Žalobcovia na preukázanie tvrdenia o užívaní predmetu sporu nimi, resp. ich právnymi predchodcami nepredložili jediný relevantný dôkaz. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z rozhodnutia, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod. č. 86/2001 vyplýva, že pri posúdení otázky, kto je vlastníkom, môže sa súd aj odchýliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností. V odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza: V zmysle ustanovenia § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. sú údaje katastra (medzi ktoré patria aj údaje o právach k nehnuteľnostiam vrátane identifikačných údajov o vlastníkoch nehnuteľností (§ 7 písm. c/ zákona) hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Citované zákonné ustanovenie vyjadruje právnu domnienku, ktorá pripúšťa dôkaz opaku. Súd ju má preto preukázanú, pokiaľ v konaní nevyjde najavo opak (§ 133 O. s. p.). V čase vydania osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam o

forme notárskej zápisnice N 157/2005, Nz 22918/2005 zo dňa 23.5.2005 bol teda právny stav iný, než z akého vychádzala notárka. Právni predchodcovia žalovaných nepreukázali existenciu právne relevantnej verejnej listiny, ktorou by mali nadobudnúť vlastnícke právo. V danom čase dňa 28.3.1950 nebolo možné získať vlastnícke právo k predmetu sporu ústnou kúpnu zmluvou. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že právni predchodcovia žalovaných a následne ani žalovaní nikdy predmet sporu neužívali, naopak, užíval ich žalobca, resp. právny predchodca žalobcu. Takto výmerou mimoriadne rozsiahle nehnuteľnosti do roku 1989 fyzické osoby nemohli užívať a žalovaní nijako nepreukázali svoje tvrdenia v notárskom osvedčení, že predmet sporu vôbec nejako užívali. Dobromyseľnosť v tomto prípade nezohráva žiadnu úlohu, pretože žalovaní a ich právni predchodcovia predmet sporu nikdy neužívali, nemožno teda ani len uvažovať o tom, či sa mohli stať vlastníckmi na základe dlhodobej dobromyseľnosti o tom, že užívajú svoje vlastníctvo.

1.8. Žalobca Slovenská republika je právnym nástupcom Československého štátu na ktorého bolo vlastnícke právo W. a L. R. prevedené všeobecne záväzným právnym predpisom a jeho vlastnícke právo k predmetu sporu nebolo v konaní relevantne spochybnené. Trvá nepretržite od nadobudnutia účinnosti vládneho nariadenia, ktorým boli nehnuteľnosti W. a L. R. skonfiškované. Tie teda nemohli ostať vo vlastníctve bratov R., tí ich následne nemohli previesť a ani sa nestali predmetom dedičstva po nich. Ich ponechanie ako vlastníkov v príslušnej evidencii nehnuteľností po roku 1949 nemá žiadne právne účinky a samo o sebe nemôže byť právnym dôvodom pre platnosť akéhokolvek právneho úkonu, alebo inej právnej skutočnosti, ktorého následkom by bola zmena vlastníka odvodzovaná od W. a L. R. alebo s nimi priamo súvisiaca, okrem konfiškácie. Všetko ostatné je neplatné a nemôže mať za následok platný vznik vlastníctva a oprávnenie s predmetom vlastníctva nakladať tak, ako to môže realizovať vlastník.

1.9. Súd teda žalobe v časti ohľadne nároku na lesné pozemky zapísané na LV č. XXX k.ú. Š., obec Š., okres S., registra „E“ a to: parc. č. 1699, druh pozemku lesné pozemky o výmere 14.563 m², parc. č. 1700, druh pozemku lesné pozemky o výmere 3852 m², parc. č. 1701, druh pozemku lesné pozemky o výmere 4050 m², parc. č. 1703, druh pozemku lesné pozemky o výmere 445227 m², parc. č. 1704, druh pozemku lesné pozemky o výmere 3654 m², parc. č. 1705, druh pozemku lesné pozemky o výmere 10335 m², parc. č. 1707, druh pozemku lesné pozemky o výmere 39962 m², parc. č. 1709, druh pozemku lesné pozemky o výmere 291755 m², parc. č. 1717/1, druh pozemku lesné pozemky o výmere 9820 m², parc. č. 1717/2, druh pozemku lesné pozemky o výmere 117 m², parc. č. 1719, druh pozemku lesné pozemky o výmere 5100 m², parc. č. 1720, druh pozemku lesné pozemky o výmere 4965 m², parc. č. 1728, druh pozemku lesné pozemky o výmere 2147 m² a n a LV č. XXX k. ú. Š., obec Š., okres S., registra „E“ a to: parc. č. 1665/2, druh pozemku lesné pozemky o výmere 2237 m², parc. č. 1686/1, druh pozemku lesné pozemky o výmere 885464 m², parc. č. 1750, druh pozemku lesné pozemky o výmere 629942 m², vyhovel, pretože bolo preukázané, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetu konania na základe nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR postupom v zmysle predmetného nariadenia na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie, odvtedy predmet sporu užíval, naopak právni predchodcovia žalovaných nemohli nadobudnúť platne vlastnícke právo k predmetu sporu, a následne ho ani nemohli previesť na žalovaných.

1.10. Darovacia zmluva medzi žalovanými a ich právnymi predchodcami ohľadne predmetu sporu zo dňa 6.7.2005 (č. l. 205 - 207) a následná kúpna zmluva medzi žalovanými v 1. a 3. rade zo dňa 2.9.2008 (č. l. 210 - 211) sú neplatné, pretože najskôr darcovia dňa 6.7.2005 a neskôr žalovaný v 1. rade dňa 2.9.2008 prevádzali predmet vlastníckeho práva, ktorý im vlastnícky nepatrí, ale bol vo vlastníctve Slovenskej republiky. Ako darcovia, tak aj predávajúci, neboli spôsobilí prevádzať predmet sporu.

1.11. Odvolací súd v uznesení č. k. 13Co/4/2015-943 vyslovil právny názor, že žalobca nemôže byť v konaní úspešný, ak sa domáha určenia vlastníckeho práva k iným, než lesným pozemkom - v tomto prípade ohľadne nároku na pozemky, zapísané ako orná pôda, trvalé trávnaté porasty a ostatné plochy a zároveň uložil súdu (bez špecifikácie konkrétneho právneho názoru) venovať sa predloženým prídelovým listinám, ktoré sú hodnoverným podkladom pre existenciu vlastníckeho práva na strane prídelcov a to bez ohľadu, či došlo k ich zápisu do katastra nehnuteľností. Súd teda v časti nároku žalobcu, ktorá sa netýkala lesných pozemkov, žalobu zamietol. Žalobca síce požiadal o zmenu poľnohospodárskeho druhu pozemku na lesný pozemok zo dňa 24.2.2016 ohľadne pozemkov vedených na LV XXX, k.ú. Š. a to KN "E" 1692 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 660/15), 1698 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 660/15 a CKN 680/1), 1702 (časť ktorej zodpovedá

lesnému pozemku CKN 680/1 a CKN 677/1), 1729 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 668/4), ako aj vedených na LV XXX, k.ú. Š. a to KN "E" 1686/2 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 657/1), 1686/3 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 657/1 a 660/2), 1686/4 (ktorý zodpovedá lesnému pozemku CKN 660/2), 1686/5 (ktorý zodpovedá lesnému pozemku CKN 660/2), 1686/6 (ktorý zodpovedá lesnému pozemku CKN 657/1), 1749 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 660/2), 1751 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 660/2), 1762 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 657/1) a 1763 (časť ktorej zodpovedá lesnému pozemku CKN 657/1 a CKN 657/10), a zároveň zabezpečil vypracovanie súvisiacich geometrických plánov č. 35/2018, 36/2018 a 37/201 (č. l. 987 - 995), ale v konaní nenavrhoval zodpovedajúcu zmenu žaloby v tomto ohľade. Predmetom konania tak ostal pôvodný nárok na určenie vlastníckeho práva zapísaných pozemkov registra E, vrátane iných, než lesných pozemkov. Súd je v tomto sporovom konaní dispozíciou žalobcu a do návrhu nemôže ex offo zasahovať bez toho, aby žalobca svoj nárok zodpovedajúcim spôsobom upravil (v tomto prípade navrhol zmenu žaloby tak, aby rozhodnutie súdu zodpovedalo jeho návrhu a nároku). Súd sám bez návrhu nemôže definovať nehnuteľnosť inou výmerou, druhom, registrom a ostatnými údajmi, ktoré sa zapisujú do katastra nehnuteľností ak nie sú predmetom návrhu, alebo úpravy žaloby a to ani v takom prípade, ak vyplývajú z listín alebo iných príloh tvoriacich obsah spisu. Opak by podľa názoru súdu znamenal porušenie zásady dispozíčnosti a nestrannosti. Žalobca súdu v tomto ohľade iba predložil listiny (č. l. 720 - 726, 781 - 788) v rámci odvolacieho konania, ale nezareagoval na to zemnou žalobu. S ohľadom na to, že každý štátny orgán koná v mene štátu iba v rámci svojej pôsobnosti a kompetencie súd zamietol žalobu ohľadne nároku v časti o určenie, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú zapísané na LV č. XXX k.ú. Š., obec Š., okres S., registra „E“ a to: parc. č. 1692, druh pozemku orná pôda o výmere 13732 m², parc. č. 1698, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 29665 m², parc. č. 1702, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 24679 m², parc. č. 1729, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 2115 m², na LV č. XXX k. ú. Š., obec Š., okres S., registra „E“ a to: parc. č. 1686/2, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 9974 m², parc. č. 1686/3, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 18311 m², parc. č. 1686/4, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 4180 m², parc. č. 1686/5, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 1593 m², parc. č. 1686/6, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 5533 m², parc. č. 1749, druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 10972 m², parc. č. 1751, druh pozemku ostatné plochy o výmere 662 m², parc. č. 1762, druh pozemku ostatné plochy o výmere 500 m², parc. č. 1763, druh pozemku ostatné plochy o výmere 1928 m². Na rozdiel od žalobcu je súd toho názoru, že súd nemôže určiť vlastnícke právo v sporovom konaní nad rámec žaloby, ktorú uplatňuje kompetentný orgán v mene štátu. Teda ak sa požaduje nárok na viacero druhov pozemkov a žalobu podal v mene štátu iba jeden štátny orgán (alebo právnická osoba), oprávnená zastupovať a konať v mene štátu, súd nemôže sám od seba rozhodnúť o nároku štátu aj na iné druhy pozemkov, ktoré je oprávnený uplatňovať v mene štátu iný orgán (iná právnická osoba), pretože by došlo ku kompetenčnému konfliktu a potom by dochádzalo v súdnej praxi k situáciám, kedy by si jednotlivé orgány štátu uplatňovali rôzne nároky, ktoré im kompetenčne nepatria len preto, lebo konajú v mene štátu. Takisto ak žalobu podá jeden štátny orgán právnická osoba), ktorý koná za štát a v jeho mene, súd v rozsudku nemôže ako účastníka uviesť štát zastúpený iným orgán (alebo inou oprávnenou osobou) len preto, lebo nárok v mene štátu je dôvodný, ale za štát má konať iný subjekt, než ktorý nárok uplatňuje. pochybenie by nastalo napríklad už len v tom, že na podanej žalobe je podpísaný iný poverený alebo zodpovedný pracovník za subjekt konajúci v mene štátu, než ktorý je štatutárnym orgánom subjektu, ktorý by bol v konečnom rozhodnutí uvedený a ktorý o žalobe ani nemusel vedieť a súhlasiť s ňou. Súd v tomto prípade nemá poučovaciu povinnosť, keďže žalobca je zastúpený advokátom.

1.12. Námietky žalovaných týkajúcich sa prídellových listín iných osôb v časti, ktorá sa týka nároku na lesné pozemky (a ktorému súd vyhovel), čo by znamenalo prechod vlastníckeho práva na iné subjekty než štát, nie sú dôvodné. Súdu boli predložené prídellové listiny vrátane iných písomností č. l. 1028 - 1265, pričom niektoré už predtým predložili do konania samotní žalovaní. Z týchto písomností súvisí s vyhovujúcim predmetom sporu iba prídellová listina č. l. 1110 - 1111 - Výmer vydaný Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 24.4.1948 číslo 2750/1948, ktorým boli pridelené W. S. s manželkou do vlastníctva pôdohospodárske nehnuteľnosti v katastrálnom území Š. o celkovej výmere 0,5774 ha ktoré sú v prídellovom pláne označené ako vl. č. 51 časť parcely 1665/1, 1665/2,

grafické označenie roľa o výmere 0,5774 ha. Ostatné prídelové listiny sa netýkali lesných pozemkov, ale lúk, rólí, záhrad a iných než lesných pozemkov. Preto pre účely tohto konania nie sú právne relevantné a vyhovujúcej časti žaloby sa netýkajú. Súd k tejto listine uvádza, že nebola predložená žiadna iná písomnosť, ktorá by umožňovala identifikáciu takejto nehnuteľnosti (napr. grafický prídelový plán), jedná sa o spoločnú výmeru pre viaceré nehnuteľnosti (časť parcely 1665/1, 1665/2) a z tohto dôvodu je identifikácia takejto nehnuteľnosti nemožná, čo spôsobuje to, že nie je možné určiť vlastnícke právo k nej. Ak nie je možné určenie vlastníckeho práva k takejto parcele, tak nie je možné spochybňovať to, že vlastníctvo ostalo dovtedajšiemu vlastníkovi, ktorého právnym nástupcom je žalobca. O nulitných právnych účinkoch takejto listiny svedčí aj skutočnosť, že údaje o zmene vlastníctva vyplývajúce z danej listiny, neboli zaznamenané. Samozrejme, samo o sebe to nie je prekážka vzniku a nadobudnutiu vlastníckeho práva pre prídelcov, pokiaľ sa však pripoja aj iné skutočnosti, ako neurčitosť a nemožnosť identifikácie predmetu výmeru, je súd toho právneho názoru, že to spôsobuje nulitu právneho aktu (daného výmeru), ako verejnej listiny a na základe toho nedošlo k prechodu vlastníckeho práva na W. S. s manželkou v roku 1978. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že podľa § 11 ods. 2 nariadenia č. 104/1945 spolu s vyhláškou č. 1/1948 Sb. možno prideliť lesným družstvám, lesným spoločenstvám, obciam a jednotlivcom len tie lesné plochy do 100 ha, ktoré nemožno spojiť v súvislý celok so štátnou lesnou plochou. Lesy s výmerou nad 100 ha sú zásadne pridelené štátu. Žiadosti W. R. a L. R. zo dňa 29.3.1948 boli rozhodnutím č. 1. 979-980 zamietnuté z dôvodu, že žiadali o vydanie lesných pozemkov, ktoré bezprostredne susedili so štátnymi lesmi. Je preto nepochybné, že lesné pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania nebolo možné prideliť prídelcom, čo bolo zjavné v roku 1948 a preto neboli zrealizované ani prídelové listiny a ostali vo vlastníctve štátu. Na základe rozhodnutia Pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 31.1.1949 číslo 2180/1949-V/B/4 (č. 1. 792 - 795) bol vypracovaný pokyn Ústredného riaditeľstva štátnych lesov zo dňa 31.12.1948 číslo VIII/L/6 - 22054/1948 ohľadne skonfiškovaných lesov na Čsl. štát s tým, že riaditeľstvá ako podriadené zložky samé vyhotovia koncept návrhu prídelového plánu, ktorý preskúma prídelová komisia a ak ho uzná za správny, podpíše ho a vráti ho príslušnému riaditeľstvu štátnych lesov, ktoré samo vyhotoví a predloží ho pracovnej skupine pre pozemkovú reformu, ktorá všetko predloží súdu pre schválenie. Ak pracovná skupina koncept návrhu prídelového plánu neuzná za správny, vráti ho príslušnému riaditeľstvu štátnych lesov s pokynmi, ako ho doplniť alebo prepracovať. Pre každý konfiškát v každom katastrálnom území treba vyhotoviť osobitný návrh prídelového plánu. Po zadovážení potrebných dát prikróčí riaditeľstvo k vyhotoveniu jednotlivých konceptov pre návrhy prídelových plánov, čo sa následne predloží príslušnej pracovnej skupine a tá návrh prídelového plánu preskúma a ak ho uzná za správny, podpíše ho a vráti riaditeľstvu, ktoré pridelenie k sekcii pre usporiadanie pozemkovej držby štátnych lesov predloží pracovnej skupine pre pozemkovú reformu na ďalšie pokračovanie. O schválení prídelových plánov a o vyhotovenie prídelových listín sa postará Pracovná skupina pre pozemkovú reformu. Termín vyhotovenia návrhov prídelových plánov sa určil najneskôr do 30.4.1949 pre konfiškáty nad 10 prípadov a v prípadoch konfiškátov od 1 - 10 sa určil termín do 28.2.1949. Maximálna predĺžená lehota mohla byť do 30.6.1949. V konaní však nebola predložená jediná relevantná listina, týkajúca sa skonfiškovaných lesných pozemkov v rámci predmetu sporu. Na základe rozhodnutia povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy číslo B-41.214/47- III zo dňa 3.10.1947 (č. 1. 9796-797) tento orgán zamýšľala prideliť lesnému spoločenstvu v Š. lesný majetok o výmere 50 ha za splnenia okrem iných aj podmienok - dňom odovzdania do držby prechádzajú na prídelcu všetky práva a povinnosti, ako aj nebezpečenstvo spojené s držbou, platenie daní a verejných dávok, - prídelová cena určená dodatočne v prídelovej listine bude zaplatená z vlastných prostriedkov prídelcu a ten zaplatí prvú splátku do 30 dní od obdržania rozhodnutia, - pridelený les bude rozparcelovaný a rozdelený medzi jednotlivých podielnikov, - pridelené nehnuteľnosti na vyzvanie príslušného úradu sú povinný odovzdať do štátnej lesnej správy podľa zákona XIX/1898, - nakoľko lesný majetok má výmeru väčšiu ako 100 ha a uchádza sa oň viac záujemcov, pridelí sa uchádzačom (obciam) do spoločného vlastníctva v celku a prídelci budú spolumajiteľmi pomernej časti bez skutočného vydelenia v prírode, - podrobné podmienky budú uvedené v prídelovej listine, ktorú vydá Povereníctvo pôdohospodárskej a pozemkovej reformy sekcia B. V konaní však neboli predložené relevantné prídelové listiny, ktoré by preukazovali pridelenia predmetu sporu (ani lesných pozemkov) v roku 1949. Výkaz plôch č. 1. 808 - 822 ku geometrickému plánu číslo 5/1947, rovnako ako výkaz prídelov č. 5/1947 žiaden lesný pozemok neobsahuje. Takisto prídelové listiny pre p. V. a N. sa netýkajú lesných pozemkov W. a L. R. a teda sú pre účely tohto

konania irelevantné. Relevantný výmer o vlastníctve pôdy č. l. 905 - 906, vydaný Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, ktorými bolo pridelené 50 ha lesných nehnuteľností bývalého vlastníka W. R. a Lesnému spoločenstvu W. B. a spol v Š. mal byť bližšie určený prídelovou listinou (v ktorej malo byť zároveň bližšie vyznačenie pozemkov pre jednotlivých prídelcov v prírode, prídelová cena a výmera) ktorú mal dodatočne vydať daný orgán, čo sa však nestalo, resp. nebolo preukázané, aby takáto prídelová listina existovala. Ostatné výmery č. l. 907 - 908 a č. l. 910 - 913 sa netýkali lesných pozemkov.

1.13. Argument o tom, že podobný postup bývalých československých orgánov v prípade N. M. a nehnuteľností pôvodne zapísaných vo vložke 53 k.ú. Š., pri ktorých bola rovnako uvedená poznámka pod č.d. 2204/47, boli následne bez vydania rozhodnutia súdu o reštitúcii majetku na základe rozhodnutia Pozemkového úradu v Bardejove rozhodnutím č. 540/1992 zo dňa 1.9.1933 vydané rodinným príslušníkom N. M. podľa § 9 zákona č. 229/1991 a ktoré preto Lesy SR ako správca, ktorý lesy užíval vrátil v zmysle dohody ich pôvodným vlastníkom s touto vecou nijako nesúvisí. Rovnako s týmto konaním nijako nesúvisí postup jedného z žalovaných, ktorý od dedičov po N. M. kúpil iné lesné pozemky. K námietkam žalovaných, vzťahujúcich sa na nimi tvrdený postup príslušných správnych orgánov na základe nariadenia č. 104 /1945 Zb. a tvrdenia, že nebol dodržaný zákonný postup a predmet sporu preto nemohol byť platne skonfiškovaný, súd opäť konštatuje už vyššie tvrdenú skutočnosť, že v tomto prípade došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k predmetu sporu ex lege a k platnej konfiškácii nebolo potrebné vydávať žiadne rozhodnutie (rozsudok NSSR 2Cdo/111/2008). Pre vydanie správnych aktov sa predpokladá tzv. prezumpcia správnosti. V konaní nebolo preukázané, aby rozhodnutie konfiškačnej komisie z 26.11.1947 bolo zrušené, alebo zmenené a preto naň musel súd z úradnej povinnosti prihliadnuť. Originál takéhoto rozhodnutia nebolo potrebné pre účely tohto konania predkladať, pretože tvorí len jeden z podkladov pre závery súdu o tom, že predmet sporu bol skonfiškovaný, rovnako ako iné lesné pozemky, v danom období, na štát. O tom, že k vydaniu takéhoto rozhodnutia skutočne došlo svedčia následné zápisy o konfiškácii, ďalej skutočnosť že príslušné orgány štátu až doteraz užívajú predmet sporu. Námietka žalovaných, že v spore nie je žalobca aktívne legitimovaný a že do konania ohlásili vstup ako MFSR, tak LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, súd uvádza, že žalobcom je Slovenská republika. Za ňu je LESY Slovenskej republiky, štátny podnik oprávnený konať. Tento štátny podnik nie je samostatným vlastníkom predmetu sporu, ani účastníkom konania. Vlastníctvo patrí štátu. Za štát totiž nekoná iba štátny orgán, ale aj právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Takouto právnickou osobou LESY Slovenskej republiky, štátny podnik bezpochyby sú a osobitným predpisom oprávňujúcim takúto právnickú osobu konať v mene štátu je napríklad zákon č. 326/2005 Z. z. Je nepochybné, že v mene štátu v začiatkovej fáze tohto konania vystupoval štátny orgán a to Ministerstvo financií SR. To však bolo v dôsledku toho, že do účinnosti novely O.s.p. do 30.6.2007 mohol v mene štátu v súdnom konaní vystupovať iba štátny orgán. LESY Slovenskej republiky, štátny podnik bezpochyby štátnym orgánom nie sú a takéto zastupovanie by teda bolo v rozpore so zákonom, čo nakoniec konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku 4Cdo/158/2003. Od 1.7.2007 však LESY Slovenskej republiky, štátny podnik zastupovať štát podľa § 21 O.s.p. môžu a v tomto konaní došlo k jeho splnomocneniu na zastupovanie štátu až po 1.7.2007. Nikde v celom Občianskom súdnom poriadku sa nenachádza ustanovenie, ktoré by zakazovalo za štát vystupovať na základe splnomocnenia, alebo v zmysle osobitného zákona v jednej časti konania štátnym orgánom a v inej časti konania právnickou osobou, oprávnenou podľa osobitného predpisu. Nemôžu zastupovať štát súbežne, ale jednotlivo áno. To, že v mene republiky vystupoval v istom štádiu konania štátny orgán a v inom štádiu konania k tomu oprávnená právnická osoba je v súlade so zákonom. Ako fyzická osoba, ktorá môže meniť počas súdneho konania splnomocneného zástupcu, tak môže činiť aj štát, pretože účastníci sú v súdnom konaní rovní a majú rovnaké práva. Opačný výklad by bol ústavne nekonformný. Bolo úlohou súdu určiť, či MFSR, alebo neskôr LESY Slovenskej republiky, štátny podnik sú oprávnení v mene štátu konať v tomto konaní a súd nezistil, aby tomu tak nebolo. Tento argument žalovaných neobstoí, rovnako ako rozsudok NSSR 4Cdo/158/2003 zo dňa 27.1.2004, ktorý reagoval na diametrálne odlišnú právnu úpravu § 21 O.s.p., aká je teraz (a to od 17.2.2007). Navyše samotné MFSR oznámením zo dňa 24.5.2011 (č. l. 221) uviedlo, že v konaní štát nebudú ďalej zastupovať. Komplexne bola táto otázka vyriešená v konaní pred odvolacím súdom na základe odvolania voči prvému rozsudku Okresného súdu Bardejov, kedy súd na základe uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 10Co/100/2013-591 zo dňa 30.9.2014, ktorým bola vec vrátená súdu

prvého stupňa, opravil záhlavie rozsudku zo dňa 10.12.2012 č. k. 3C/308/2005-528 ako aj záhlavie doplnacieho rozsudku č. k. 3C/308/2005-557 zo dňa 10.6.2013 tak, že správne označenie žalobcu znie - Slovenská republika v zastúpení Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36038351. Voči tomuto uzneseniu podali žalovaní odvolanie, na základe čoho odvolací súd v uznesení č. k. 13Co/2/2015-943 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Ak by mal odvolací súd zato, že žaloba bola podaná neoprávneným subjektom, súd by zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobu by zamietol. Navyše by nepotvrdil uznesenie súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa opravený tak, aby bolo nepochybné, že žalobcom je Slovenská republika, v mene ktorej koná zákonom špecifikovaný a poverený orgán.

1.14. Súd zamietol ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, keďže sa nejednalo o konkrétne návrhy, o aký dôkazný prostriedok sa má jednať a aký dôkaz z neho vyplýva. Súd nemá vyšetrovaciu povinnosť a už aj nad rámec hospodárnosti zrealizoval dopyt po veľkom množstve štátnych inštitúcií v snahe zabezpečiť všetky relevantné listiny. Súd má za to, že ide o úplné listiny a ďalšie „pátranie“ po iných archívoch a podobných inštitúciách bez toho, aby bolo zrejmé, čo konkrétne sa žiada, nie je úlohou súdu. Účastníci majú povinnosť uviesť konkrétny dôkazný prostriedok a aký dôkaz z neho vyplýva.

1.15. O trovách konania žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p., keďže všetky strany konania mali úspech iba čiastočný. Naopak, plný úspech v tomto konaní mal pôvodne žalovaný v 1. rade B. W. V., ktorému súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. (nemožno rozhodovať podľa neúčinného právneho predpisu - O.s.p., aj keď rozhodnutie o zamietnutí žaloby voči B. V.L. nadobudlo právoplatnosť ešte za účinnosti O.s.p.) priznal podľa tohto pomeru súd nárok na náhradu trov konania. Súd o tomto nároku ešte nerozhodol a učinil tak rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 28. júna 2022 sp. zn. 1Co/12/2021 rozhodol tak, že:

Potvrdzuje rozsudok (prvý výrok).

Žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).

Mení rozsudok vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a pôvodne žalovaným 1/ B. W. V. tak, že vo vzťahu medzi týmito sporovými stranami náhradu trov konania nepriznáva (tretí výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolania sporových strán nie sú dôvodné.

2.2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania a nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

2.3. V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 13Co/2/2015-943, 13Co/4/2015-943 z 28.6.2017, ktorým zrušil pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 3C/308/2005-528 z 10.12.2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 3C/308/2005-598 zo 6.11.2014, pričom vyslovil právny názor, že žalobca sa s úspechom nemôže domáhať určenia vlastníckeho práva k iným ako lesným pozemkom, ktoré sú predmetom tohto konania. Táto okolnosť súvisí aj s predmetom činnosti žalobcu ako štátneho podniku, ktorým je primárne správa lesných pozemkov vo vlastníctve štátu, prípadne aj správa iného majetku v štátnom vlastníctve.

2.4. V tejto súvislosti žalobca listom z 24.2.2016 (č. 1. 722 spisu) požiadal Okresný úrad Bardejov - pozemkový a lesný odbor o zmenu poľnohospodárskeho druhu pozemku na lesný pozemok v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy v znení neskorších predpisov. Išlo o sporné pozemky zapísané na LV XXX a LV XXX, k.ú. Š., vo vzťahu ku ktorým bola žaloba zamietnutá napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Ako však vyplýva z ďalšieho dokazovania k zmene kultúry týchto pozemkov nedošlo, nakoľko k tejto zmene bol potrebný súhlas zapísaného vlastníka nehnuteľností a predovšetkým geometrický plán (správa Okresného úradu Bardejov z 9.3.2016 - č. 1. 726 spisu).

2.5. V závislosti od toho žalobca navrhol doplnenie dokazovania oboznámením geometrických plánov, a

to vyhotovených H. A. a autorizačne overených Y. L. S., úradne overených Y. B. O. č. 35/2018 z 10.4.2018, č. 36/2018 z 5.4.2018 a č. 37/2018 zo 16.4.2018 pre k.ú. Š., ktorým bola vykonaná identifikácia predmetných parciel pôvodne zapísaných na LV XXX, XXX, vo vzťahu ku ktorým bola žaloba napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie zamietnutá, teda pokiaľ ide o LV XXX, išlo o parcely č. 1692, 1698, 1702 a 1729) a pokiaľ ide o LV XXX, išlo o parcely č. 1686/2, 1686/3, 1686/4, 1686/5, 1686/6, 1749, 1751, 1762 a 1763, ktoré boli týmito geometrickými plánmi zidentifikované.

2.6. Podľa geometrického plánu č. 35/2018 by sa takto malo jednať o nový stav parciel z hľadiska druhu pozemku označených ako lesný pozemok, zastavaná plocha alebo trvalý trávny porast, pričom išlo o parcely č. 660/27 až 680/20 s celkovou zodpovedajúcou výmerou 169 ha a 2.217 m². Podľa geometrického plánu č. 36/2018 bola pôvodná parcela zidentifikovaná na parcelu č. 668/4 - lesný pozemok o výmere 2.098 m² a napokon geometrickým plánom č. 37/2018 boli pôvodné parcely zidentifikované na parcely nového stavu č. 657/17 až 698, označené ako lesný pozemok alebo vodná plocha (v závislosti od konkrétnej špecifikácie novovzniknutého pozemku) o celkovej výmere 131 ha a 1.622 m².

2.7. Ako však uviedol súd prvej inštancie, tieto dôkazy a v nich vykonaná identifikácia, o správnosti ktorej nie sú pochybnosti, nebola premietnutá do konkrétnej zmeny žaloby, ktorá by reagovala na nový stav pozemkov (zmenu ich číselného označenia), ale aj druh pozemku, teda jeho kultúru podľa nového geometrického plánu. Za týchto okolností nemožno akceptovať odvoláciu argumentáciu žalobcu spočívajúcu v tom, že už samotným predložením týchto dôkazov bol vykonaný dostatočný procesný úkon na to, aby súd mohol o tejto žalobe kladne rozhodnúť, a teda žalobe vyhovieť aj pokiaľ ide o zamietavú časť rozhodnutia vo vzťahu k parcelám zapísaným na LV XXX a LV XXX, k.ú. Š..

2.8. Ako bolo vyššie naznačené, predložené geometrické plány uvádzajú v zmysle identifikácie nimi vykonanej úplne iné označenie parciel s inou výmerou a druhom pozemku. Súd prvej inštancie správne konštatuje, že k rozhodnutiu, ktorého podkladom by mal byť tento geometrický plán, nemôže súd pristúpiť na základe vlastnej úvahy bez toho, aby bol vykonaný jasný procesný úkon - zmena žaloby zo strany oprávnenej osoby, t. j. žalobcu. V tomto smere nepostačuje len odvolanie na to, že údaje o druhu pozemku sú v zmysle Katastrálneho zákona nezáväzné a súd môže pozemok v závislosti na konkrétnych skutkových zisteniach kvalifikovať aj inak. Nejde tu totiž len o to, že v súčasnosti tieto pozemky činnosťou žalobcu mohli nadobudnúť iný charakter z hľadiska druhu pozemku, pretože predmetné geometrické plány a nimi vykonaná identifikácia, zavádzajú úplne iné rozdelenie a výmery pôvodných parciel, ktoré boli predmetom konania. Táto okolnosť, procesne veľmi podstatná, nepochybne vyplýva z týchto rozsiahlych materiálov - geometrických plánov, ktoré konštituuju úplne iný nový právny stav z hľadiska označenia parciel, než tomu bolo pôvodne pri začatí konania a v jeho skorších štádiách, teda pred predložením citovaných geometrických plánov.

2.9. Za týchto okolností nebolo možné žalobe vyhovieť pre nedostatočné procesné vyjadrenie zmeneného právneho stavu predmetu konania v podobe zmeny žaloby zo strany žalobcu v priebehu konania a možno uzavrieť, že správne postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobu v uvedenom smere, t. j. vo vzťahu k parcelám 1692 až 1729 (LV XXX, k.ú. Š.) a vo vzťahu k parcelám 1686/2 až 1763 (LV XXX, k.ú. Š.) zamietol.

2.10. Správne postupoval súd prvej inštancie aj pokiaľ vyhovel žalobe vo vzťahu k parcelám č. 1699 až 1728, zapísaných na LV XXX, k.ú. Š. a vo vzťahu k parcelám 1665/2 až 1750, zapísaným na LV XXX, k.ú. Š. tak, ako je to špecifikované vo výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.11. V tejto súvislosti nemožno súhlasiť s odvolacími námietkami žalovaných spočívajúcimi v tom, že údajne došlo k ignorácii pokynov odvolacieho súdu, nakoľko nie sú žiadne pochybnosti o tom, že údaje katastra v rámci registra „E“ vo vzťahu k LV XXX a LV XXX sú dostatočným podkladom pre určenie vlastníckeho práva žalobcu, ktorý tieto pozemky nepochybne užíval v presvedčení, že mu vlastnícky patria, nakoľko ide o pozemky lesné.

2.12. V tejto súvislosti treba poukázať na rozsiahle dokazovanie, ktoré bolo vykonané na súde prvej inštancie a ktorým bolo nepochybne preukázané, že nemožno súhlasiť s argumentáciou, že právní predchodcovia žalovaných 1/, 2/ a pôvodne žalovaný 1/ B. W. V. mali nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým bolo žalobe vyhovené na základe darovacej zmluvy od pôvodných vlastníkov W. R. a L. R., nakoľko v zmysle nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR boli predmetné nehnuteľnosti dané do dočasnej správy a disponovanie s nimi nebolo možné. Teda kúpna zmluva z 28.3.1950, na ktorú sa odvolávali žalovaní v tomto konaní, nemohla byť platná tak, ako to správne zistil

súd prvej inštancie. Za týchto okolností nemožno vychádzať z osvedčenia vyhlásenia o vydržaní pod č. N 157/2005, Nz 29/918/2005, NCRIs 22620/2005 z 23.5.2005, pretože iné okolnosti zistené v priebehu tohto konania závery o eventuálnom vydržaní vlastníckeho práva žalovanými vyvracajú. Predovšetkým nebolo preukázané ani užívanie týchto nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaných.

2.13. Nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalobcu spočívajúcou v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnené, a preto je arbitrárne. V tejto súvislosti možno konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňa všetky kritériá riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, nakoľko súd jednoznačne uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké boli ním tvrdené skutočnosti, ktoré dôkazy boli vo veci označené a vykonané, vrátane prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, teda ako celok i z hľadiska vnútornej logickej štruktúry jeho jednotlivých častí spĺňa všetky predpoklady riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia.

2.14. Správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ určil vlastnícke právo žalobcu (Slovenskej republiky) k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXX k.ú. Š. ako parcela č. 1699 až 1728 a nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXX vo vzťahu k parcelám 1655/2, 1686/1 a 1750 tak, ako je to bližšie špecifikované vo výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.15. Pochybil však súd prvej inštancie pokiaľ priznal náhradu trov konania pôvodne žalovanému 1/ B. W. V. voči žalobcovi v plnom rozsahu v podstate z dôvodu, že žaloba bola voči tomu pôvodne žalovanému zamietnutá.

2.16. Preto odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok v tejto časti zmenil a vyslovil, že sa náhrada trov konania medzi žalobcom a pôvodne žalovaným 1/ B. W. V. sporovým stranám nepriznáva.

2.17. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorých treba konštatovať, že žiadna zo sporových strán nemala v odvolacom konaní úspech, a preto žiadnej zo sporových strán nebola náhrada trov tohto štádia konania priznaná.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti týkajúcej sa vyhovieť žaloby v časti o určenie vlastníctva podal žalovaný 2/ (ďalej aj ako „dovolateľ 1/“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP a z ust. § 421 písm. a) CSP [správne § 421 ods. 1 písm. a) CSP - poznámka dovolacieho súdu].

3.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že ani odvolací súd ani súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkami uloženými mu v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacím súdom, a to zosúladiť predložené prídelové listiny s parcelami, ktoré sú predmetom konania, a to aj s ohľadom ich doterajšieho vlastníctva ako aj že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa namiesto zamerania preukázania vlastníckeho práva žalobcu, nesprávne zamerali na preukázanie vlastníckeho práva žalovaných a dôkazmi, ktoré vyvracajú tvrdenie žalobcu o jeho vlastníctve k sporným nehnuteľnostiam, sa nezaoberali.

3.2. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ 1/ uviedol, že odvolací súd sa pri vyriešení právnej otázky ohľadne „aktívnej právnej legitimácie žalobcu“ odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, kedy napriek dôkazom nachádzajúcich sa v súdnom spise, ktoré vylučujú vlastnícke právo žalobcu, na uvedené neprihliadol. Pre úspech žalobcov v konaní o určenie vlastníckeho práva nepostačuje, ak žalobca preukáže, že žalovaný nie je vlastníkom veci. Žalobca musí bezpodmienečne preukázať, že vlastníkom veci je on.

3.3. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v jeho dotknutej časti zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby v časti o určenie vlastníctva a o nadväzujúcich výrokoch o trovách konania podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ 2/“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4.1. K dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP dovolateľ 2/ namietal, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces došlo z dôvodu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia. V podanom dovolaní argumentoval tým, že súd prvej inštancie bol povinný dokazovať skutočný druh pozemku a až na základe toho mohol rozhodnúť. Poukázal aj na ust. § 70 ods. 2 posledná veta katastrálneho zákona, podľa ktorého záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako

parcely registra „E“, a to v súvislosti s preukázaním, že pozemky, ku ktorým sa domáha určenia vlastníckeho práva sú fakticky lesnými pozemkami. Jeho argumentácii v odvolaní sa odvolací súd vyjadril len veľmi stroho, a to v bode 66. rozsudku, pričom má za to, že takéto stručné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s argumentáciou podanou v odvolaní napĺňa znaky porušenia práva na spravodlivý súdny proces tak, ako uviedol vyššie. Napriek tomu, že žalobca v odvolaní uviedol svoj právny názor na prípadnú zmenu žaloby a dôvody, pre ktoré je neprípustné považovať zmenu označenia pozemkov z pozemkov parcely registra „E“ na pozemky parcely registra „C“ odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí touto otázkou ani argumentáciou žalobcu nijakým spôsobom nezaoberal, neposkytol a neuviedol svoj právny názor a záverom iba skonštatoval, že súd prvej inštancie v tejto otázke postupoval správne. Žalobca má tak za to, že odvolací súd sa nevysporiadaval s argumentáciou žalobcu na jednu z najpodstatnejších otázok v predmetnom konaní od ktorej priamo závisí výsledok konania, čo má za následok nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, a tým aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

4.2. Dovolateľ 2/ videl aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia týkajúceho sa nepriznania náhrady trov konania žalobcovi.

4.3. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ 2/ namietal nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu a vymedzil aj právne otázky, od ktorých vyriešenia závisí rozhodnutie odvolacieho súdu, a to 1/ je aktívna legitímácia lesov Slovenskej republiky, štátny podnik, podmienená druhom pozemku uvedeným v katastri nehnuteľností, pokiaľ je tento údajne nezáväzný? (otázka č. 1), 2/ považuje sa zmena špecifikácie žalovaných pozemkov zo stavu registra „E“ na stav registra „C“ za zmenu žaloby? (otázka č. 2).

4.4. Dovolateľ 2/ namietal aj nesprávne právne posúdenie ohľadne výrokov o trovách konania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP a žiadal riešiť právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a to právnu otázku „ak absentuje ocenenie predmetu sporu, je súd oprávnený nepriznať nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán konania, ak je nepochybné, že úspech jednej zo strán konania je násobne vyšší a súčasne

sú k dispozícii iné hodnoty, na základe ktorých je možné posúdiť pomer úspechu a neúspechu strán v konaní (otázka č. 3).

4.5. S poukazom na uvedené je presvedčený, že súdy prvej a druhej inštancie nepostupovali správne, keď nepriznali žalobcovi nárok na náhradu trov konania výlučne s poukazom na skutočnosť, že nebola známa hodnota nehnuteľnosti. Záver súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je podľa názoru žalobcu v rozpore s princípom náhrady trov konania v zmysle CSP.

4.6. Navrhol, aby dovolací súd zrušil prvý a druhý výrok rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu v časti, ktorej bola žaloba zamietnutá, je vecne správne.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je potrebné zamietnuť a dovolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť a v napadanej časti rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. V súvislosti s námietkou dovolateľov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštalácie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľa 1/ (žalovaného 2/).

14. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (v časti, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti) podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti uplatneného nároku (žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti). V predmetnej časti sa odvolací súd dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľa 1/. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, aké dôkazy súd vykonal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, a to s uvedením príslušných zákonných ustanovení. Súd prvej inštancie v bodoch 45. a 46. svojho rozhodnutia sa náležite vypořiadal s otázkami uloženými mu v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí zosúladenia predložených pridelových listín s parcelami, ktoré sú predmetom konania, a to s ohľadom na ich doterajšie vlastníctvo, kde rieši v bode 46. aktívnu legitímáciu žalobcu. S týmito dôvodmi sa stotožnil aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, keď v bodoch 68., 69., 71. a 72. uviedol, že nemožno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaných spočívajúcou v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnené a že údajne došlo k ignorácii pokynov odvolacieho súdu, nakoľko nie sú žiadne pochybnosti o tom, že údaje katastra v rámci registra „E“ vo vzťahu k LV XXX a LV XXX sú dostatočným podkladom pre určenie vlastníckeho práva žalobcu, ktorý tieto pozemky nepochybne užíval v presvedčení, že mu vlastnícky patria, nakoľko ide o pozemky lesné. Dovolateľ 1/ preto nedôvodne tvrdí, že odvolací súd svojím procesným postupom zaťažil konanie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

14.1. Neobstojí ani námietka dovolateľa 1/, že súd prvej inštancie aj odvolací súd sa namiesto zamerania preukázania vlastníckeho práva žalobcu nesprávne zamerali na preukázanie vlastníckeho práva žalovaných a dôkazmi, ktoré vyvracajú tvrdenia žalobcu o jeho vlastníctve k sporným nehnuteľnostiam, sa nezaoberali. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie konkrétne z bodov 33. a 34. je zjavné, že súd prvej inštancie riešil naliehavý právny záujem žalobcu na predmetnej žalobe. V bode 35. sa zaoberá predmetom sporu, ktorý bol vládny nariadením Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Zb. v danom čase zapísaný v PKV číslo 50 a 51 k. ú. Š., skonfiškovaný ex lege, a to ku dňu účinnosti nariadenia. Teda vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam konfiškáciou stratili W. R. a L. R., predchádzajúci vlastníci a predmetný majetok bol v Správe štátnych lesov. V bodoch 36., 37., 38. a 39. súd prvej inštancie aj náležite odôvodnil, prečo žalovaní nikdy nemohli vydržať sporné nehnuteľnosti. V bode 40. predmetného rozhodnutia náležite vyriešil, kto je právnym nástupcom po Československom štáte ohľadne správy sporných nehnuteľností. V bode 41. náležite odôvodnil, prečo vyhovel žalobe a v bode 42. odôvodnil neplatnosť darovacej zmluvy. S predmetným odôvodnením sa stotožnil aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, keď v bodoch 68., 69., 70., 71. a 72. uvádza, prečo v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Je preto možné konštatovať, že dovolateľ 1/ nedôvodne tvrdí, že odvolací súd svojím procesným postupom zaťažil konanie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom 1/ (žalovaným 2/) namietanou

vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

16. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

20. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietaným dovolateľom 1/ (žalovaným 2/).

21. Z dovolania podaného dovolateľom 1/ (žalovaným 2/) dovolací súd ani výkladom nezistil, akú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu zhodnými so závermi súdu prvej inštancie, že napriek dôkazom nachádzajúcim sa v spise, ktoré vylučujú vlastnícke právo žalobcu, súd na uvedené neprihliadol a súdy určili vlastníctvo, napriek tomu, že toto už medzičasom zaniklo, prosté spochybňovanie aktívnej právnej legitímácie žalobcu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, však významovo nezodpovedá kritériám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

22. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie dovolateľa 1/ (žalovaného 2/) je v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na

uvedené dovolací súd dovolanie dovolateľa 1/ (žalovaného 2/) ako celok zamietol (§ 448 CSP).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietaným dovolateľom 2/ (žalobcom)

23. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodil z § 420 písm. f) CSP a svoju argumentáciu existencie vady v zmysle § 420 písm. f) CSP založil na tvrdení, že odvolací súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu, a to napriek tomu, že žaloba bola súdom prvého stupňa zamietnutá práve pre tento dôvod. Odvolací súd sa mal podrobnejšie zaoberať predmetom odvolania žalobcu, a to či dané pozemky sú lesné. Odvolací súd k uvedenému len stroho v bode 66. uviedol, že geometrické plány konštituuju úplne iný nový právny stav, než tomu bolo pôvodne pri začatí konania. Súd prvej inštancie ani odvolací súd sa zároveň nijakým spôsobom nevysporiadali s predloženými dôkazmi, ktoré vyvracajú a ktoré preukazujú reálny stav pozemkov z hľadiska toho, či sa fakticky jedná o lesné pozemky a či sú Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik oprávnené domáhať sa určenia vlastníckeho práva k predmetným pozemkom.

24. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku v bode 43., 44. riešil aktívnu legitímáciu žalobcu ohľadne zamietavej časti a uviedol, že aktívnu legitímáciu v predmetnom spore má Slovenská republika, rozporoval však oprávnenosť zastupovať a konať v mene štátu. Mal za to, že nič Slovenskej republike nebránilo podať žalobu ohľadne iných, než lesných pozemkov prostredníctvom iného oprávneného orgánu a takisto žalobný petit mal byť daným skutočnostiam procesne prispôbený. V dôsledku toho, že žaloba nebola podaná v mene štátu kompetentným orgánom čo sa týka iných než lesných pozemkov a táto osoba nevystupovala v mene štátu v tomto konaní, nemôže len tak bez úpravy okruhu účastníkov priznať vo výroku rozsudku vlastnícke právo k iným než lesným pozemkom, pretože by rozhodol v rozpore s okruhom účastníkov a priznal právo niekomu, kto v konaní nevystupuje, respektíve koho v konaní nezastupuje na to určený oprávnený subjekt. To, že za žalobcu podala žalobu v časti neoprávnená osoba nie je chybou označenia žalobcu (odstrániteľného procesného nedostatku), ale otázkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu a dôvod na zamietnutie žaloby.

24.1. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že má za to, že aktívne legitimovaný v predmetnom spore je štát teda Slovenská republika, spochybňuje iba zastúpenie, kto má v mene štátu konať ohľadne nehnuteľností, ktoré sú vedené na liste vlastníctva č. XXX a č. XXX k. ú. Š. v registri „E“ je iné ako lesné pozemky, a to ako orná pôda, trvalé trávnaté porasty a ostatné plochy. Tu je potrebné podotknúť, že nesprávne zastúpenie nie je vecou aktívnej legitímácie.

24.2. Za situácie, ak Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik sú doteraz vedené na liste vlastníctva č. XXX a XXX k. ú. Š. ako správca predmetných pozemkov, nebol dôvod spochybňovať jeho oprávnenie domáhať sa v mene štátu určenia vlastníckeho práva.

24.3. Z obsahu spisu nevyplyva, aby došlo k zapísaniu geometrických plánov č. 35/2018, 36/2018 a 37/2018 do operátov katastra nehnuteľností C KN. Samotná existencia predmetných geometrických plánov nespôsobuje automaticky zápis parciel z registra „E“ do registra „C“, a teda následne nebol dôvod na zmenu žaloby.

24.4. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti je zmätočné, záver súdu o potrebe zmeny predmetu konania nevyplyva z obsahu spisu. S takýmto odôvodnením sa stotožnil v tejto časti aj odvolací súd bez toho, aby sa náležite vypořiadal s námietkami žalobcu týkajúcimi sa aktívnej legitímácie a zastúpenia v predmetnej časti žaloby. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd riešil zmenu žaloby (viď bod 66., 67.).

24.5. Uvedeným postupom odvolacieho súdu došlo k založeniu procesnej vady konania podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolaciemu súdu preto neostalo iné ako rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby v časti o určenie vlastníctva a nadväzujúce výroky o trovách konania zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec v rozsahu zrušenia mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP do veci samej a do trov konania uplatnenej žalobcom (dovolateľom 2/).

25. So zreteľom na dôvodne namietanú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia sa dovolací súd už

nezaoberal opodstatnenosťou dovolacej argumentácie vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom.

26. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.